

veel, maar ze wist zich veilig in den kring van bekenden, vertrouwden. Ook als Wouter er bij zat, was het prettig. Wout, die zoo gezellig praatte en er al zoo bij hoorde.... en een heel innig beeld verscheen voor haar droomoogen, van Wout en haar, samen alleen bij de lamp, of om de kachel....zij tweeën.... heel vertrouwd en stil.... verder niet....

D'r is zoo'n geweldig goed strijkje in Centraal", zei An met haar schelle pretstem, die scheurde door het teere droomenweb, waarmee haar zusje zich omsponnen had. En in de herinnering van het hel-witte booglamplicht, dat plaste over het trottoir voor het café, verwijderde zich plotseling het zoete beeld, en Wouter werd haar vreemd en ver.

„Mien, heb jij nog een groote veiligheidsplend voor me?" Mientje grabbelde haastig in het celluloid doosje op den schoorsteenmantel. „'n Witte!" riep ze terug, „Is die goed?"

„Ja, best; moet ik juist hebben!" Mien liep goedig met de plend naar de slaapkamer van de twee oudsten, waar Annie voor den spiegel stond, helder beschenen door het electriche lampje, dat ze zelf handig boven den rand had vastgeknutseld. Ze boog zich tot dicht voor het glas, toen haar zusje binnenkwam, in haar rechterhand hield ze een donsje. Mientje was gewend aan Annie's poeder. Ze hield er niet van, maar ze aanvaardde het als een feit, dat haar zuster haar neus bepoederde. Moe vond het goed en Bert deed het ook wel eens. Maar toen ze naderbij kwam om de gevraagde plend voor Annie neer te leggen, zag ze, hoe deze handig en vlug met het poefje over haar wangen bette en toen critisch het effect in den spiegel aanschouwde.... Het poefje was rood!.... haar zuster verfde zich!....

„O, Annie!" was alles, wat ze kon uitbrengen.

De ander schrok even. Ze was er tot nog toe in geslaagd haar rouge-dons en lippenstift voor haar moeder en zusters te verbergen. Ze schold zichzelf stommeling, dat ze niet beter opgelet had, en, om te bedekken haar verlegenheid voor de groote verwijtende oogen, die haar in den spiegel aankeken, sloeg ze een hoogen toon aan en snauwde haar zusje schamper toe, dat ze wel voort mocht maken, want dat dadelijk Wouter zou komen!

„O, Ans," zei Mientje met een zachte, diepverwijtende stem. „Als Moeder dat wist!" Geprikkeld stoof haar zuster op: „Als jij het hart hebt, het aan Moeder of Bert te vertellen!" dreigde ze. Ze wendde zich weer naar den spiegel en zocht een houding in het behoedzaam uitwrijven van het aangebrachte rouge, dat haar anders vaak goorbleeke wangen in doffen gloed deed opblozen. „Kind, stel je niet aan," deed ze superieur, „iedereen gebruikt dat goed tegenwoordig. Ik zou de meisjes niet kunnen tellen van m'n kennissen.... En jij hebt makkelijk praten, met je roode kleur. Jij ziet er altijd frisch uit; ik met m'n gele gezicht moet het